

12. nedeľa v období cez rok A

Mt 10, 26 – 33

21. jún 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

My dnešní ľudia sme okrem iného hrdí na výdobytky súčasnej medicíny. Možnosti moderného zdravotníctva nás privádzajú až k určitej sebaistote. Možno by nezaškodila trochu väčšia pokora voči životu. Súčasná situácia s pandemiou našu sebaistotu síce trochu narúša; napriek tomu ale nestrácame nádej, že to veda zvládne, že to celé budeme raz hodnotiť len ako akési malé vybočenie zo zabezpečeného spôsobu života.

Dnes sme v evanjeliu počuli slová: Nebojte sa toho, čo zabíja telo, ale dušu zabiť nemôže. Môžu nás tieto slová povzbudiť aj v našej dnešnej situácii? Myslím, že áno, ale zároveň si musíme dať pozor, aby sme neskĺzli do vonkajškovej, objektnej reči dnešného sveta, aby sme Ježišove slová o duši, duchu neinterpretovali nepatrične.

My totiž už aj o živote zvykneme hovoriť ako o objekte, teda hovoríme skôr o tele. Sústreďujeme sa na vonkajšie známky života akými sú dýchanie, krvný obeh, činnosť mozgových buniek. To je síce dôležité, bez toho telo odumiera. Ale zároveň to podľa Ježiša nie je to najdôležitejšie. Koniec koncov, ak zredukujeme život len na bazálne, základné prežívanie (ktoré dnes už medicína vie udržať rôznymi prístrojmi aj umelo), život stráca skutočnú hodnotu. Veď život znamená aj vzťahy, život je predovšetkým to, čo ho naplňuje, čo mu dáva zmysel, hodnotu. Život je viac, ako len samotné dýchanie, či spájanie neurónov v mozgu. To, čo nazývame dušou, duchom človeka, presahuje to fyzické, vonkajšie. Bohužiaľ o duši sa nedá hovoriť objektnou rečou, akou hovoríme o všetkom ostatnom. A tak zväčša radšej o duši mlčíme, o duši nerozprávame.

Niekdajší sv. Otec Ján Pavol obchádzal všetky svetadiely so slovami dnešného evanjelia: Nebojte sa. Ak si zachránite svoju dušu, nemôže vás ohroziť žiadna choroba, žiadna pandémia. Dokonca nemôžu vás ohroziť ani ľudia, ktorí by vám vzali život vášho tela. To je veľké povzbudenie a vyznačenie ľudskej duše. Len si musíme dať pozor, aby sme my dušu nechápali nejako mechanicky, vonkajškovo. Lebo ľudská duša presahuje to, čo je materiálne. Aj jej rozvoj má svoje zákonitosti. Ježiš nám dnes pripomína, že nesieme za ňu, za jej rozvoj zodpovednosť.

A ponúka nám k tomu prostriedky. V prvom rade priamosť a otvorenosť nášho srdca, otvorenosť našej duše - ktorá sa potom nemusí báť ničoho. Človek s otvoreným srdcom je pripravený niesť zodpovednosť, vydávať odpočet zo svojho hospodárenia. Usiluje sa o úprimné vzťahy k druhým ľuďom, ale aj k Bohu. Tie sú znakom skutočného života.

Táto myšlienka ovplyvnila aj apoštola Pavla, aby v dnešnom úryvku z Listu Rimanom hovorí, že s darom Ježišovej milosti získavame život. Prostredníctvom Ježiša sa rozlieva milosť a dar. Nie nejakým otrockým zachovávaním zákona, ale Kristovou milosťou, darom jeho lásky získavame život, ktorý prekonáva aj fyzickú smrť.

Ak nás Ježiš v závere dnešného evanjelia, aby sme sa nebáli vyznať ho pred ľuďmi, nejedná sa len o nejaké vonkajškové vyznanie. Ba nemáme tak robiť z nejakého zisťného dôvodu – z nádeje, že za to

dostaneme nejakú odmenu. Pretože môžeme tak urobiť jednoducho preto, že nám zatiaľ nik neponúkol krajšiu cestu životom, ako On sám. Cestu, ktorá je postavená na duchovných hodnotách duše, ducha – na láske. Cestu, ktorá vedie k skutočnému, naplnenému životu.

Viliam Arbet